

munen fra Forsørgelseskommunen, jfr. ovennævnte Cirkulære Post 4. Da denne Ordning medfører en i Forhold til de ubetydelige Pengebeløb, hvorom der er Spørgsmaal, meget vidtløftig Brevvevling, er det anset rettest for dette Punkts Bedkommende at foretage en Forandring saaledes som angivet i § 59, sidste Punktum. Med Hensyn til Fastsættelsen af Størrelsen af Lørepenge er der foreslaaet tillagt Indenrigsministeren en lignende Bemyndigelse som i § 46 med Hensyn til Erstatning for Udgifter ved Fattiges Forpleining.

Om den Forpligtelse, der isøvrigt ogsaa for Tiden maa antages at paahvile Kommunerne til at meddele Hjemstedsbeviser til her i Landet forsørgelsesberettigede Personer, der opholde sig i Udlandet, er det Fornødne optaget i Lovforslagets § 60.

De i § 61 givne Regler om Overøvrighedernes og Indenrigsministerens Myndighed ved Fattigsagers Afgjørelse ere stemmende med det nu Gjældende, kun at man for at forhindre, at Fattigsagers endelige Afgjørelse, saaledes som det nu hyppigt er Tilfældet, utilbørlig trækkes i Langdrag, har optaget en Bestemmelse om, at Amtmændenes Kjendelser ikke kunne omstødes, medmindre de inden 12 Uger efter deres Afgivelse indankes for Indenrigsministeren.

Til Kapitel VI.

Medens de Udgifter, der medgaae til blinde og idiotiske Børns Underholdning og Opdragelse i de dertil bestemte Anstalter, saafremt de falde det Offentlige tillast, blive at betragte som anden Fattighjælp og at udrede efter de herom gjældende Regler, paahviler det, hvad Døvstumme angaar, i Kjøbstæderne Opholdskommunens Fattigvæsen og paa Landet Amtsfattigtkaasen at udrede Udgifterne ved deres Ophold paa det Rgl. Døvstummeinstitut, forsaavidt Børnene eller deres Forældre ikke have Evne til at udrede dem, jfr. Fundats af 17de April 1807 § 11. Bestemmelsen i § 62 gaar nu ud paa at give ensartede Regler for Afholdelsen af Udgifterne saavel ved døvstumme som ved blinde og idiotiske Børns Underholdning og Opdragelse, naar de an-

bringes i en Anstalt, der af Regjeringsen erkjendes skiftet til deslige Børns Opdragelse. Med Hensyn til Fordelingen af disse Udgifter henvises til, hvad ovenfor er bemærket ved Bestemmelsen i § 29.

Udgifter til veneriske Syges Kur og Pleie for offentlig Regning afholdes for Tiden paa Landet af Amtsrepartitionsfonden og i Kjøbstæderne ved Eigning paa Amtets Kjøbstæder saaledes, at ikke det Sted, hvor Bedkommende er forsørgelsesberettiget, men det Sted, hvor han opholder sig paa det Tidspunkt, da han begjærer sig tagen under Kur, er afgjørende for, hvilket Amts Repartitionsfond eller Kjøbstæder disse Udgifter skulle paahvile.

I Henseende til Udredelsen af Udgifter ved Kur og Pleie af Patienter, der ere angrebne af en epidemisk Sygdom, gjælder der for Tiden forskellige Regler for Kjøbstæderne og for Landet, hvilken Forskjel ikke kan erkjendes at være begrundet i Forholdenes Natur og derfor bør søges fjernet. Paa Landet kan det ifølge Forordningen af 17de April 1782 og senere Bestemmelser af Overøvrigheden paahbydes, at de under en Epidem angrebne Personer, der henhøre til Almuen eller Bondestanden, uden Hensyn til, om de selv have Evne til at bekoste deres Helbredelse, skulle nyde fri Lægebehandling, Medicin m. m. for Amtsrepartitionsfondens Regning, hvorimod de selv eller vedkommende Kommune maa afholde de til deres Underholdning under Sygdommen medgaaende Udgifter. For Kjøbstæderne indeholdes de herhenhørende Regler i kongeligt Reskript af 26de Oktober 1804 og kongelig Resolution af 28de November 1821, bekjendtgjort ved Rancelli-Cirkulære af 18de December s. A. Herefter kunne i Tilfælde af Udbrud af en Epidem i en Kjøbstad de derværende Personer, som lide af den epidemiske Sygdom, kun forsaavidt de ere trængende forlange det Offentliges Bistand til deres Helbredelse efter de almindelige Regler om Fattighjælp, idet det dog af Indenrigsministeriet kan bestemmes, at Omkostningerne herved skulle fordeles paa samtlige Amtets Kjøbstæder.

I Lovforslagets § 64 er det nu som en for Land- og Kjøbstadkommunerne fælles Regel